

Ανθρώπινες ιστορίες...

Όταν η ελπίδα ξαναγεννιέται

Δύο μικρά αγόρια από το Αφγανιστάν, τριγυρνάνε τρομοκρατημένα στους δρόμους γύρω από την Ομόνοια, όπου τους άφησε ο διακινητής. Στα χέρια τους κρατάνε ένα τσαλακωμένο χαρτί με τη διεύθυνση των Αναζητήσεων του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού (RFL). Είναι η μοναδική τους ελπίδα, για να βρουν ξανά την μητέρα τους.

Το 2016, οι ένοπλες συγκρούσεις στο Αφγανιστάν, ανάγκασαν την Μασουμέ μαζί με τον σύζυγό της και τα τρία τους παιδιά, να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς. Ένα δύσκολο και επίπονο ταξίδι, για μία καλύτερη ζωή στο ασφαλές περιβάλλον της Ευρώπης. Οι διακινητές, τους υποσχέθηκαν ότι θα φθάσουν όλοι μαζί, ασφαλείς στη χώρα που επιθυμούσαν. Στο δρόμο όμως, τα πράγματα άλλαξαν. Η οικογένεια αναγκάστηκε να διαχωριστεί πριν φθάσει στα σύνορα της Τουρκίας.

Τα δύο μεγαλύτερα αγόρια, βρέθηκαν μόνα τους. Συνέχισαν όμως το ταξίδι τους, με την υπόσχεση ότι σύντομα θα έβλεπαν τους γονείς τους και τη μικρότερη αδελφή τους. Πέρασαν στην Τουρκία και από εκεί στα ελληνικά νησιά και μετά στην ενδοχώρα.

Όταν η πόρτα του μικρού βαν άνοιξε, ο μικρός Μοχάμεντ – Ισμαήλ και ο αδελφός του Αμπντούλ, ήταν πραγματικά τρομοκρατημένοι. Ο διακινητής τους έλυσε τα μαντήλια με τα οποία τους είχε δέσει τα μάτια και τους είπε να κατέβουν. Τα παιδιά ρώτησαν που είναι η μαμά τους. Η μόνη απάντηση που έλαβαν ήταν ένα χαρτί με μία διεύθυνση. Λίγο αργότερα, τα παιδιά χτυπούσαν την πόρτα της Διεύθυνσης Αναζητήσεων (RFL) του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

«Όταν άνοιξα την πόρτα, είδα δύο ανήλικα αγόρια, σε άθλια κατάσταση. Τα παιδιά ήταν τρομοκρατημένα, ρακένδυτα και ξυπόλυτα. Μας είπαν ότι έψαχναν τη μαμά

τους. Δεν ήξεραν ούτε σε ποια χώρα βρίσκονταν. Τα καθησυχάσαμε ότι θα κάναμε ότι ήταν δυνατόν για να τα βοηθήσουμε. Χρειαζόντουσαν άμεσα ψυχολογική υποστήριξη, στέγη, τροφή και ένα ασφαλές περιβάλλον. Έτσι, απευθυνθήκαμε σε κάποιο άλλο φορέα με τον οποίο συνεργαζόμαστε, που προσφέρει υπηρεσίες σε ασυνόδευτους ανήλικους», λέει ο Κώστας Δρίτσας, Στέλεχος της Διεύθυνσης Αναζητήσεων (Αποκατάστασης Οικογενειακών Δεσμών RFL). Την επόμενη μέρα, τα παιδιά επέστρεψαν στην Δ/νση Αναζητήσεων του Ε.Ε.Σ. Από την συνέντευξη, προέκυψε ότι τα παιδιά δεν είχαν κανένα έγγραφο που να επιβεβαιώνει τα στοιχεία τους, ή τα στοιχεία της μητέρας τους, ούτε σε ποια χώρα μπορεί να είχε φθάσει η οικογένειά τους.

Σε αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές άλλες, το “trace the face” αποδείχτηκε ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο. «Πρόκειται για μία βάση δεδομένων, που μοιραζόμαστε με άλλους εθνικούς συλλόγους Ερυθρού Σταυρού στην Ευρώπη και δημιουργήθηκε εξαιτίας της μαζικής μετανάστευσης προς την γηραιά ήπειρο. Πάρα πολλές οικογένειες χωρίζονται και χάνονται στη διαδρομή. Οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν αν οι συγγενείς τους είναι ζωντανοί ή σε ποια χώρα έχουν φθάσει. Όταν κάποιος αναζητεί μέλος της οικογένειάς του, μπορεί να απευθυνθεί στον Εθνικό Σύλλογο της χώρας και να ανεβάσει μία φωτογραφία του, στο δημόσιο προφίλ του “trace the face”. Σε αυτό το δημόσιο προφίλ, δε δίνονται άλλα στοιχεία παρά μόνο ένας κωδικός, ώστε να διασφαλίζεται το απόρρητο. Έτσι μπορεί ο καθένας να μπει και να δει αν κάποιος τον αναζητά», εξηγεί η Υακίνθη Μενουδάκου, στέλεχος του RFL. Στην περίπτωση που το άτομο αναγνωρίσει από τη φωτογραφία τον οικείο του, τότε απευθύνεται στους ανθρώπους του Restoring Family Links (RFL) του Ερυθρού Σταυρού, και εκείνοι, βάση του κωδικού της φωτογραφίας αναζητούν περισσότερες πληροφορίες.

Τα παιδιά είπαν τα στοιχεία της μητέρας τους στους ανθρώπους του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, εμφανίστηκε το αποτέλεσμα της αναζήτησης. «Όταν τα παιδιά είδαν τη φωτογραφία της μητέρας τους, που τα αναζητούσε, άρχισαν να φωνάζουν η μαμά, η μαμά μας. Γέλαγαν και έκλαιγαν ταυτόχρονα. Το επόμενο βήμα ήταν να ανεβάσουμε και εμείς μία φωτογραφία του 16χρονου γιου της ώστε να τον αναγνωρίσει και εκείνη και να αποκλείσουμε την κακόβουλη αναζήτηση. Η μητέρα μαζί με τον σύζυγο της και τη μικρή της κόρη, είχε φθάσει σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα και έψαχνε με αγωνία να μάθει για την τύχη των δύο παιδιών. Τα αγόρια ρωτούσαν πόσο μακριά είναι η χώρα που είναι η οικογένειά τους και τότε θα τους δουν. Τους δείξαμε στον χάρτη. Είχαν έξι ολόκληρους μήνες να μιλήσουν με τους γονείς τους. Δεν ήξεραν ούτε αν ήταν ζωντανοί», θυμάται η Υακίνθη.

Λίγες μέρες αργότερα, τα παιδιά επικοινωνήσαν τηλεφωνικώς με την μητέρα τους και από τότε συνομιλούν σχεδόν καθημερινά. Η επανασύνδεση της οικογένειας ήταν επιτυχής. Τώρα, η Μασουμέ περιμένει να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες των δύο χωρών, που θα της επιτρέψουν να σφίξει ξανά τα παιδιά στην αγκαλιά της.

της Ειρήνης Μπουδρονικόλα

Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας
Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.